

ΔΙΑΚΟΝΕΙΝ ΤΡΑΠΕΖΑΙΣ

Αλεξάνδρου Μ. Σταυροπούλου

Πολλές φορές μας παραξενεύει ο τρόπος που «εισπράττουμε» τα βιβλικά κείμενα. Είναι σαν τα κείμενα να θέλουν να μας προσεγγίσουν με μια άλλη κρυμμένη εκδοχή τους. Σαν να επιδιώκουν να μας μεταδώσουν ένα κρυμμένο νόημά τους. Ή ακόμα να μας αποκαλύψουν κάτι διαφορετικό απ' αυτό που συνήθως μας έχει παραδοθεί. Δεν εννοώ ότι διαθέτουμε κάποιον μυστικό κώδικα επικοινωνίας μαζί τους αλλά ότι έχουμε την αίσθηση μιας πρόκλησης να τα αντιληφθούμε διαφορετικά. Να ανακαλύψουμε κάποια κρυφή «ειρωνεία» που κρύβουν, κάποιο «υπονοούμενο» που μας κάνει να υποπτευθούμε ότι στη συγκυρία των γεγονότων κάπως αλλιώς πρέπει να κατανοηθούν ή να ερμηνευθούν αυτά τα κείμενα. Ας φέρω ως παράδειγμα το αποστολικό ανάγνωσμα της Κυριακής των Μυροφόρων, όπου ο λόγος για την τοποθέτηση των επτά διακόνων με αποστολή «*διακονεῖν τραπέζαις*» (Πράξεις 6, 1-7).

Το ανάγνωσμα αυτό αναφέρεται συγκεκριμένα στη γνωστή διαμαρτυρία των ελληνόφωνων πιστών εναντίον των εβραιοφώνων, ότι στην καθημερινή διανομή των τροφίμων δεν φρόντιζαν τις ελληνόφωνες χήρες όσο έπρεπε. Τότε, με πρωτοβουλία των δώδεκα αποστόλων και με δημοκρατικές διαδικασίες, ορίστηκαν κατόπιν εκλογής, επτά άνδρες με καλή φήμη, γεμάτοι από τη σοφία του Αγίου Πνεύματος για να αναλάβουν αυτό το έργο.

Αυτή η διαφορετική ή παράδοξη για μερικούς προσέγγιση κειμένων της Αγίας Γραφής στην οποία αναφέρθηκα, πέρασε αστραπιαία σαν σκέψη πριν λίγες ημέρες σε συζήτησή μου με τον υπάλληλο της Τράπεζας που συναλλάσσομαι. Ο λόγος μαζί του για το βάρος των υποχρεώσεών του, την ευθύνη και το φόρτο της δουλειάς, τα χρέη, τα δάνεια, τις δοσοληψίες, την υπευθυνότητα έναντι των ανωτέρων του, την εξυπηρέτηση των πελατών. Βέβαια, η αποστολή των Τραπεζών κινείται σε άλλα επίπεδα, εξυπηρετεί άλλα συμφέροντα, άλλα κεφάλαια και εξασφαλίζει την κίνηση του χρήματος, έτσι ώστε να μην υπάρχουν απώλειες αλλά επιπρόσθετα οι συναλλαγές να καταλήγουν σε αισθητά κέρδη του τραπεζικού συστήματος. Όσο για τους καταθέτες «ας τους να κουρεύονται» (hair cut), όταν χρειασθεί κάτι τέτοιο κι ας χάσουν αποταμιεύσεις μιας ζωής. Ας εκταμίευαν όσο ήταν καιρός κι ας πρόβλεπαν τους ελέγχους των κεφαλαίων (capital controls). Ας πρόσεχαν...

Στοχαζόμouνα, λοιπόν, και έλεγα μέσα μου: **αν** είναι ή ήταν αναγκαίες οι Τράπεζες και οι Τραπεζίτες εφόσον ακόμη και ο Κύριος κάπου τους αισθάνεται ως αναγκαίο κακό¹, **γιατί να μην** εργάζονται τουλάχιστον προς το κοινόν συμφέρον και εκείνων που τους εμπιστεύονται τα χρήματά τους ή τις ελπίδες τους για την επίτευξη κάποιων στόχων τους, όταν διαπραγματεύονται ένα δάνειο ή την απόσβεση χρεών τους; Μπορεί, στο δημόσιο βίο, τα λειτουργήματα που εμπιστευόμαστε στους πολίτες να λειτουργούν ως διακονήματα, ως διακονίες που να εξυπηρετούν τα καλά και συμφέροντα όλων εκείνων που απευθύνονται σ' αυτές τις υπηρεσίες; Ο πειρασμός όλων αυτών που κατέχουν αυτές τις θέσεις-κλειδιά είναι αντί να είναι (εξ)υπηρετικοί και να υπηρετούν τις ανάγκες των ανθρώπων, να μεταμορφώνονται σε εξουσίαν έχοντες και κατέχοντες, λησμονώντας το διακονεῖν.

Όσο παράδοξη κι αν είναι η ερμηνευτική μου παρέκκλιση της έκφρασης «**διακονεῖν τραπεζαίς**», είναι καιρός να στοχαστούμε πώς το πνεύμα που πρέπει να κυριαρχεί ακόμα και στις τραπεζικές συναλλαγές θα γίνει ένα **πνεύμα διακονίας**. Η παιδαγωγική αρχή της μεταφοράς μάθησης μπορεί να είναι καθοδηγητική στο να μεταφέρουμε πρακτικές της αρχέγονης Εκκλησίας αλλά και της σύγχρονης, σε όλες τις εκφάνσεις της καθημερινής μας ζωής, αρκεί να μαθητεύουμε στις **ευαγγελικές αρχές** που οι εφαρμογές τους καθιστούν τον βίο ανετότερο και κυριολεκτικά πιο ανθρώπινο.

Γένοιτο !

«Τὰ ἀγαθὰ κοπῆ... ἢ κόποις κτῶνται» ;

---

¹ Πρβλ. την παραβολή των ταλάντων (Ματθαίου 25, 27-Λουκά 19, 23. Βλ. και Ματθαίου 21, 12).